

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **P. B., nar. X**
bytem X
zastoupena JUDr. Ilonou Vaněčkovou, advokátkou
se sídlem Na Pankráci 404/30a, 140 00 Praha 4

proti

žalovaná: **Česká správa sociálního zabezpečení,**
se sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2023, č.j. X

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 9. 2023, č.j. X a ze dne 2. 5. 2023, č.j. X se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 3.146 Kč k rukám její právní zástupkyně JUDr. Ilony Vaněčkové, advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 9. 2023, č.j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly podle ustanovení § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“) a § 90 odst. 5 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuty námitky žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 2. 5. 2023, č.j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Česká správa sociálního zabezpečení zamítla žádost žalobkyně o invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pracovní schopnost žalobkyně pouze o 25 % a není tak invalidní.

II. Podstatný obsah žaloby

3. Žalobkyně nesouhlasila se závěry napadeného rozhodnutí ohledně jejího zdravotního stavu, neboť hodnocení posudkových lékařů je v rozporu s lékařskými nálezy odborných lékařů, v rozporu s jejím skutečným zdravotním stavem a poklesem její schopnosti pracovat i s přihlédnutím k profesi asistentky, kterou vykonávala.
4. Namítala též, že posudkový lékař učinil své závěry, aniž by podrobněji zkoumal zdravotní stav žalobkyně a především, aniž by skutečně hodnotil vzájemných vztah jednotlivých onemocnění a jejich společný vliv na pokles pracovní schopnosti žalobkyně ve smyslu ust. § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“)
5. Žalobkyně též namítla, že ve správním řízení nebyla v obou stupních přizvána k posouzení jejího zdravotního stavu, protože si posudkoví lékaři nemohli učinit odpovídající představu o jejím zdravotním postižení.
6. Žalobkyně závěrem navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě předně stručně shrnula dosavadní průběh správního řízení dále uvedla, že i nadále má svoje závěry za dostatečně přesvědčivé a reflektující dostupné podklady. Vznik nároku přitom nemohou přivodit ani odlišné představy žalobkyně o patřičném ohodnocení jejích zdravotních obtíží stran míry poklesu její pracovní schopnosti.
8. Žalovaná dále uvedla, že nezjistila žádné posudkově významné okolnosti odůvodňující postup podle ust. § 3 vyhlášky o posuzování invalidity. Podle žalované rovněž neobstojí

ani absence přímého osobního vyšetření, když žalobkyně ani neupřesnila, k jakými skutkovým zjištěním by toto vyšetření mělo vést.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
10. Dne 23. 1. 2023 podala žalobkyně u žalované žádost o invalidní důchod.
11. Prvostupňovým rozhodnutím Česká správa sociálního zabezpečení žádost žalobkyně zamítla pro nesplnění podmínek ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., protože z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pracovní schopnost žalobkyně poklesla pouze o 25 % a žalobkyně tak není invalidní.
12. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně námitky, ve kterých nesouhlasila s posouzením jejího zdravotního stavu posudkovým lékařem, neboť její zdravotní stav, který dále rozvedla, se neustále zhoršuje a způsobuje žalobkyni značná omezení v běžném životě.
13. O námitkách žalobkyně rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, že je zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V řízení o nich nechala žalovaná vypracovat posudek svým lékařem, který vycházel ze zdravotní dokumentace ošetřujícího lékaře a dalších odborných lékařských nálezů. Lékař v posudku o invaliditě žalobkyně v řízení o jejích námitkách dospěl k závěru, že žalobkyně není invalidní ani pro invaliditu prvního stupně dle ustanovení § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost pouze o 25 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole II, oddíle A, položka 1b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti o 15 % - 25 %. Posudkový lékař pak míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně volil na horní hranici uvedené rozmezí s přihlédnutím k přetrvávajícímu mírnému X, kterou dále nenavýšoval podle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Rozhodoval přitom po projednání ve věci samé, ke kterému nařídil jednání již přinejmenším s ohledem na potřebu provést důkaz posudkem posudkové komise MPSV.
15. Městský soud v Praze při posouzení dané věci vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
16. Podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb. je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně. Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

17. Rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Na základě ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.
18. V projednávaném případě žalobkyně zpochybňovala hlavně skutkové závěry týkající se posouzení jejího zdravotního stavu, k jehož posouzení soud nemá (ani nemůže mít) odborné lékařské znalosti, na nichž takové posouzení závisí. S ohledem na to i s přihlédnutím k důkaznímu návrhu žalované soud nechal vypracovat posudek o invaliditě žalobkyně Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též jako „posudková komise“), která soudu předložila posudek ze dne 24. 4. 2024, evidenční číslo SZ/2023/3339-PH-7 (dále též jen „posudek MPSV“). Posudek MPSV byl vypracován komisí ve složení z předsedkyně komise MUDr. JUDr. J. Š., Ph.D., dalšího lékaře MUDr. S. K. s odborností interní lékařství a tajemníka Bc. J. P., DiS.
19. Posudková komise dospěla na základě předložené spisové dokumentace Městského soudu v Praze, dokumentace ČSSZ, předložených lékařských nálezů i vyšetření žalobkyně při jednání posudkové komise k závěru, že pracovní schopnosti žalobkyně jsou sníženy o 35 % a jedná se tak v případě žalobkyně o invaliditu prvního stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995., a to ode dne 24. 5. 2023 podle dne vydání stěžejní lékařské zprávy. Posudková komise u žalobkyně shledala jako rozhodující příčinu nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti postižení odpovídající kapitole IX (postižení srdce a oběhové soustavy), oddíl B (postižení cév) položka 9b (mízní edém s lehkým omezením hybnosti končetiny) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Míru poklesu pracovní schopnosti u tohoto postižení vyhláška o posuzování invalidity stanovuje v rozmezí 30 % - 40 % s tím, že posudková komise konkrétní míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně určila středem stanoveného rozmezí na výši 35 %. Svůj odlišný posudkový závěr oproti závěrům lékařů posudkové služby žalované založila posudková komise zejména na jiné rozhodující příčině nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti.
20. Požadavky na kvalitativní stránku posudku jsou stanoveny judikaturou Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 25. 1. 2019 č.j. 8 Ads 138/2017-40 k tomu

tento soud uvedl, že: „Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr by tedy měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to, na rozdíl od posudkové komise, nemá potřebné medicínské znalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009 - 38).”

21. V řízení předložený posudek pak splňuje všechny formální náležitosti vyžadované § 7 vyhlášky o posuzování invalidity a soud jej vyhodnotil jako úplný, celistvý a přesvědčivý ve smyslu shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z uvedeného posudku je zřejmé, na základě jakých úvah dospěla posudková komise k odlišnému hodnocení zdravotního stavu žalobkyně oproti posudkovým lékařům žalované, kdy byly posudkovou komisí akcentovány přetrvávající X. Účastníci řízení pak ke složení posudkové komise a obsahu posudku nic nenamítli, a to ani v průběhu nařízeného jednání před soudem, v rámci něhož byl předmětný posudek proveden k důkazu o invaliditě, resp. míře poklesu pracovních schopností, žalobkyně. V projednávané věci soud tedy nemá žádné pochybnosti o tom, že skutkový stav byl zjištěn řádně a v takovém rozsahu, který nedává prostor pro jakékoli pochybnosti o správnosti posudkových závěrů posudku MPSV, pročež se o tyto při svém rozhodování ponejvíce opřel.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Z posudku MPSV tak má soud za prokázané, že se u žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí jednalo o invaliditu prvního stupně. Napadené rozhodnutí bylo tudíž zatíženo vadou spočívající v nesprávném zjištění skutkového stavu, a proto je městský soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil, a to včetně prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s.ř.s.), a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaná v dalším řízení vázána právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil. Podle § 78 odst. 6 s. ř. s. platí, že zrušil-li soud rozhodnutí správního orgánu ve věci, v níž sám prováděl dokazování, zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla v řízení úspěšná, pročež jí náleží náhrada nákladů řízení v tomto případě představovaná náklady právního zastoupení. Náklady tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci a příprava, a účast na jednání před soudem. Dle ustanovení § 7 bodu 3 ve spojení s § 9 odst. 2 advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 1.000,- Kč (2 x 1.000,- Kč = 2.000,- Kč). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu činí 300,- Kč za každý úkon (2 x 300,- Kč = 600,- Kč). Celkem tedy náklady právního zastoupení

činí částku ve výši 2.600,- Kč navýšenou o částku ve výši 546 Kč odpovídající DPH, jejímž je zástupkyně žalobkyně plátcem, tj. celkem 3.146,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 23. října 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.

samosoudce